

Mišmaš v hlavě

Poslední dobou se mi v hlavě honí několik různých témat. Mám pocit, že by se v nich dal najít společný jmenovatel, ale nejsem si jistá, zda na to bude stačit formát stopětky, byť s přídomkem PLUS. Nicméně se o to pokusím.

Úcta k práci druhého, která vlastně není ničím menším, než úctou k jeho osobě. Může mít podobu nedostatečně očištěných bot, kterými zaťapeme čistě vytřenou předsíň nebo schodiště v domě. Vrtání děr v místnosti, aniž by se cokoli zakrylo, nebo když se jedním pohybem do krabice shrnou věci naskládané na stole, aby se mohl utřít prach. Samozřejmost, se kterou přijímáme vyměněné pneumatiky na autě nebo uvařenou večeři.

Starám se roky o okolí domu, kde jsem vysadila desítky menších keřů a stromů. Tři z keřů jsou u vstupu na pískoviště, právě krásně modře kvetou a poskytují potravu posledním motýlům a včelám. Minulý týden jsem našla jeden z keřů rozlomený, někdo na něj musel skočit a víc než půlku odlomil. Proč? Co ho k tomu vedlo? Vadil mu ten keř? Ublížil mu nějak?

Nebo to je jen o tom, že ten někdo nikdy sám nic nezasadil? Pro druhé, nebo třeba „jen“ pro sebe. Ono je někdy vlastně jedno, jaké jsou pohnutky, hlavní je, že okolo domu je pěkně a čisto, že někdo vede skauty a jezdí s nimi na výlety, že někdo chodí číst lidem do nemocnice nebo tam přivede svého pejska.

Může takový člověk hledět jen na to, co dělá on, a přitom jinému skočit na keř a polámat ho? Nějak si to nedovedu představit.

Naštěstí – alespoň já mám ten pocit – přibývá lidí, kteří to něco navíc dělají. Starají se o vše ve svém okolí, všude tam, kam dosáhnou, a o všechno, co se jich bezprostředně dotýká. Organizují často bohatý komunitní život a snaží se neškodit ani lidem, ani přírodě. Jsou přímí, přátelští a otevření, ale někdy mám pocit, že někteří mezi svým životem a politikou nakreslili až příliš tlustou dělicí čáru.

Mají, z jistého pohledu naprosto oprávněný, pocit, že ten či onen politik nemá vliv na jejich osobní štěstí, protože nejdůležitější je to, jak se dokážeme ke světu postavit a jak dokážeme přijímat vše, co nám přináší. To je sice pravda, ale křiví, lživí a ostudní politici ve vrcholných funkcích dokážou kalit vodu, stanovovat zcela pokřivené normy pro běžný život a pěstovat v lidech neúctu k pravidlům a zákonům už jen tím, že jich je tolik a často tak protichůdných (ano, i politiků, ale teď mám na mysli zákony), takže se snad ani dodržovat nedají. A taky tím, že politici sami ta pravidla nedodržují nebo využívají jejich slabá místa ve svůj prospěch.

Možná na to všechno myslím proto, že letos budou volby a já vůbec nevím, koho si mám vybrat. Víc než kdykoli předtím mám chuť se vydat tou první cestou. Snažit se dál dělat na svém písečku a v jeho okolí to nejlepší, co umím, a na ten velký svět se vykašlat. Možná, kdybychom to udělali všichni, bude to účinné, ale spíš se obávám, že se vždycky najde někdo, kdo bude mluvit tak, aby ho vyslyšel ten, kdo má spoustu času, protože nedělá nic. Ten, kdo má tolik času, že potřebuje někoho, aby mu řekl, co s ním vlastně má dělat. Ten, kdo skáče na keře a ničí, protože nemá úctu ani k cizí práci, ani k sobě.

Včera jsem v divadle slyšela Shirley Valentine, jak říká, že všichni jsme dostali tolik života, že ho neumíme žít, nedokážeme to.

Je to tak, dostali jsme tolik života, že se to nedá zcela zvládnout, ale určitě je dobré se pokusit odžít ho co nejlépe a co nejlépe. A nedovolit a nedopustit, aby nám ho někdo křivil a kazil, nebo aby nám ho dokonce zakazoval žít po svém.

Vyšlo na Zvířetníku 26. 9. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-mismas-v-hlave-059-/p_zviretnik.aspx?c=A170925_194613_p_zviretnik_kosa

{fshare}